

Sygn. akt V CSK 447/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi V. [...] S.A. w K.
przeciwko B. [...] Sp. z o.o. w B.
o uchylenie wyroku sądu polubownego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej skarżącej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od skarżącej na rzecz uczestnika kwotę 600,-
(sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

V. [...] Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 marca 2013 r., którym została oddalona apelacja skarżącej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 października 2012 r., oddalającego skargę o uchylenie wyroku Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. z dnia 9 stycznia 2012 r., SA [...], którym oddalone zostało powództwo skarżącej skierowane przeciwko B. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. o zapłatę kwoty 200.000 zł tytułem odszkodowania.

W odpowiedzi na skargę uczestnik B. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację jej wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie wskazany szczególny środek zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły w danej sprawie. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jej oczywista zasadność, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli ten wymóg przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich jest spełniony. Dopuszczenie oraz rozpoznanie

skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których jej funkcje mogą być zrealizowane.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy wskazane przyczyny zachodzą w danym wypadku. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wywodziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W jej ocenie już z samej treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wynika, że przy wydawaniu wyroku Sąd ten naruszył „powołany w skardze przepis procedury”. Sąd Apelacyjny „dostrzegając bowiem istnienie podstawowej zasady porządku prawnego nie zakwalifikował jednak konkretnego naruszenia przepisów prawa materialnego, do którego doszło w wyroku Sądu Arbitrażowego, jako naruszenia tej zasady, chociaż taka kwalifikacja jest oczywista w świetle treści uzasadnienia wyroku Sądu Arbitrażowego”.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższa przyczyna nie usprawiedliwia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, spełnienie tej przesłanki wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Wywód skarżącej, zmierzający do wykazania powyższej przyczyny, odsyła do zarzutu naruszenia art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c., który został podniesiony w ramach podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. polegającej na naruszeniu przepisów postępowania mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Oczywiściego uchybienia treści art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. skarżąca upatruje zaś w odmowie przyjęcia, że kwestionowany wyrok sądu

arbitrażowego jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Tymczasem art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. w tej części, w której przewiduje podstawę do uchylenia wyroku, mającą postać klauzuli porządku publicznego, w postępowaniu o uchylenie wyroku sądu polubownego pełni funkcję prawa materialnego i stanowi podstawę merytorycznego orzekania. Zarzut naruszenia tego przepisu w postaci sformułowanej przez skarżącą, powinien zostać podniesiony w skardze kasacyjnej w ramach podstawy przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Formalizm nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga, uniemożliwia dowolną kwalifikację jej podstaw i skutkuje związaniem Sądu Najwyższego treścią wskazanej czynności procesowej. Nie jest dopuszczalne sanowanie błędów skargi. Zatem już z tego względu uznać należy, że przyczyna, polegająca na oczywistej zasadności złożonej skargi kasacyjnej, nie znajduje potwierdzenia w jej treści.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania postanawiając zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]